

KAMER VAN BEROEP
BESLISSING d.d. 26/11/2020
Algemeen rolnummer: NB-007-19
XXXX
Rep.nr.: 19/20

Betreft:

Mevrouw **A...**, verpleegkundige, wonende te XXXX, XXXX met
Rijksregisternummer: XXXX en Riziv-nummer: XXXX

Eerste appellante,

en

B..., met maatschappelijke zetel te XXXX, XXXX met KBO nr.: XXXX

Tweede appellante,

vertegenwoordigd door Mr. C... en Mr. D..., advocaten te XXXX, XXXX.

Tegen:

RIZIV-DIENST VOOR GENEESKUNDIGE EVALUATIE EN CONTROLE,
openbare instelling van Sociale Zekerheid, met zetel te 1150 Brussel,
Tervurenlaan 211, KBO nr. 0206.653.946

Geïntimeerde,

voor wie zijn verschenen mevrouw E..., verpleegkundige-controleur en
mevrouw F..., jurist, attaché, ambtenaren bij de geïntimeerde.

Op de openbare terechtzitting van 22 oktober 2020 heeft geen enkele partij de
toepassing gevraagd van artikel 18, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van
9 mei 2008 tot bepaling van de werkingsregels en het Procedurereglement van
de Kamers van eerste aanleg en van de Kamers van beroep bij de Dienst voor
geneeskundige evaluatie en controle van het Riziv.

1. VOORGAANDEN IN DE PROCEDURE

Gelet op de stukken van het geding, in het bijzonder:

- het dossier van de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle van het RIZIV (hierna : DGEC of geïntimeerde);
- de bestreden beslissing van de Kamer van eerste aanleg van 16 september 2019, ter kennis gegeven aan appellanten bij aangetekende brieven van 19 september 2019 en 23 september 2019;
- het verzoekschrift tot hoger beroep van appellanten, aangetekend verzonden op 21 oktober 2019 en ontvangen op de griffie van de Kamer van beroep op 24 oktober 2019;
- de antwoordconclusie van geïntimeerde van 14 januari 2020, neergelegd op de griffie van de Kamer van beroep op 15 januari 2020;
- de syntheseconclusie van appellanten van 16 april 2020, ontvangen op de griffie van de Kamer van beroep op 21 april 2020;
- de vaststelling van de rechtsdag op 22 oktober 2020.

Werden gehoord op de openbare terechtzitting van 22 oktober 2020:

- mr. C... en mr. D... voor appellanten;
- mevrouw F.... en mevrouw E... voor geïntimeerde.

De debatten werden gesloten, de zaak werd in beraad genomen en voor uitspraak gesteld op 26 november 2020, eerste nuttige zitting van de Kamer van beroep.

2. FEITEN EN TENLASTELEGGINGEN

1 Eerste appellante is afgestudeerd als verpleegkundige in 1988.

Sedert 1997 werkt zij als zelfstandig verpleegkundige, eerst in bijberoep en sedert 2000 in hoofdberoep.

Zij werkt met een groep van zelfstandige zorgverleners (13 verpleegkundigen en via G... ook een aantal zorgkundigen). Sinds de samenwerking met G... is er een groepsnummer voor derde betalenden.

Binnen tweede appellante is eerste appellante de enige zorgverlener.

2 Geïntimeerde voerde een onderzoek uit naar de realiteit en conformiteit van de verstrekkingen die appellanten hebben aangerekend aan de verplichte ziekteverzekering.

Bij de landsbonden van de verzekeringsinstellingen werden digitale databestanden opgevraagd voor de periode van 1 juli 2013 tot 31 augustus 2015.

Naar aanleiding van dit onderzoek werden 12 verzekerden verhoord.

Eerste appellante werd verhoord op 20 november 2015 en 22 januari 2016.

Er werd vervolgens Pro Justitia opgesteld op 25 januari 2016. Deze werd op 29 januari 2016 aan appellanten ter kennis gebracht bij aangetekend schrijven.

3 Aan eerste appellante werd volgende inbreuk ten laste gelegd:

Het opstellen/laten opstellen, afleveren/laten afleveren van reglementaire docuK... voorzien in de wet of de uitvoeringsbesluiten terwijl de verstrekkingen niet werden verleend of afgeleverd.

De ten laste gelegde feiten werden vastgesteld bij zes verzekerden.

De tenlastelegging heeft betrekking op de periode van 1 december 2013 (invoerdatum VI 31/01/2014) tot en met 31 juli 2015 (invoerdatum VI 31/08/2015).

Meer bepaald:

Verzekerden	Aantal prestaties	Bedrag ten onrechte	Voorstel voor VT onder voorbehoud	VT	Nog openstaand onverschuldigd bedrag
H...	536	2.108,25	2.108,25	0	2.108,25
I...	1006	3.896,24	3.896,24	0	3.896,24
J...	1382	6.643,31	6.643,31	0	6.643,31
K...	836	3.237,09	213,58	0	3.237,09
L...	1293	16.249,29	0,00	0	16.249,29
M...	1323	6.354,35	6.354,35	0	6.354,35
Totaal	6.376	38.488,53	19.215,73	0	38.488,53

Er zouden niet verleende verstrekkingen zijn aangerekend voor een totaal van 38.488,53 euro.

4 Bij verzoekschrift van 26 januari 2017 vorderde de DGEC:

- overeenkomstig artikel 142, § 1, 1° van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen gecoördineerd op 14 juli 1994 (GVU-wet), lastens mevrouw A... (eerste appellante) de terugbetaling van de waarde van de ten onrechte ten laste van de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging gelegde verstrekkingen, ten belope van 38.488,53 euro;
- overeenkomstig de artikelen 2n, 141, § 1, 1° en 164, tweede lid van de van de GVU-wet, te horen zeggen dat de B... (tweede appellante) *hoofdelijk, in solidum*, de ene bij gebreke van de andere, met mevrouw A... gehouden is

tot de terugbetaling van de waarde van de ten onrechte ten laste van de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging gelegde verstrekkingen, zijnde 38.488,53 euro;

- om mevrouw A... overeenkomstig artikel 142, §1, 1° van de GvU-wet, een administratieve geldboete op te leggen van 200% van de waarde van de verstrekkingen die ten onrechte aan de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging werden ten laste gelegd, zijnde 76.977,06 euro.

3. DE BESTREDEN BESLISSING VAN DE KAMER VAN EERSTE AANLEG VAN 16 SEPTEMBER 2019

5 Bij beslissing van de Kamer van eerste aanleg van 16 september 2019 werd(en):

- de vorderingen van geïntimeerde ontvankelijk en deels gegrond verklaard;
- appellanten hoofdelijk (conform artikel 164 GvU-wet) veroordeeld tot terugbetaling aan het RIZIV van het bedrag van 38.488,53 euro;
- eerste appellante veroordeeld tot betaling aan het RIZIV van een administratieve geldboete van 57.732,79 euro (hetzij 150% van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen).

Het is tegen deze beslissing dat appellanten beroep aantekenden.

6 Eerste appellante betaalde na de beslissing van de Kamer van eerste aanleg 2.250 euro terug.

4. BEROEPSGRIEVEN

7 De vordering van appellanten, zoals laatst geformuleerd in hun conclusie van 21 april 2020, strekt ertoe:

In hoofdorde, het hoger beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren, en zodoende het onderzoek van geïntimeerde nietig te verklaren, gelet op de schending van artikel 47bis van het Wetboek van Strafvordering, artikel 6 EVRM, artikel 61 en 62 van het Sociaal Strafwetboek en randnummer 14 van de omzendbrief nr. 573 van 17 augustus 2007;

In ondergeschikte orde, de terugvordering van geïntimeerde onontvankelijk, minstens ongegrond te verklaren, gelet op de gebrekkige bewijsvoering;

De procedure te schorsen in afwachting van het antwoord van het Grondwettelijk Hof op de prejudiciële vragen;

In uiterst ondergeschikte orde, met betrekking tot de administratieve geldboete:

- geen administratieve geldboete op te leggen;
- indien er toch besloten wordt om een administratieve geldboete op te leggen, deze te reduceren tot het minimum;
- om voor de administratieve geldboete de gunst van de opschorting toe te kennen, dan wel deze met volledig of gedeeltelijk uitstel op te leggen (artikel 157 GvU-wet).

8 Appellanten stellen vooreerst dat artikel 47bis van het Wetboek van Strafvordering werd geschonden omdat eerste appellante – voorafgaand aan haar verhoor – geen beknopte mededeling ontving van de feiten waarover zij zou worden verhoord.

9 Bovendien zouden de sociaal inspecteurs de plichtenleer zoals bepaald in artikel 61 van het Sociaal Strafwetboek en de omzendbrief nr. 573 niet hebben nageleefd.

10 Appellanten wijzen erop dat het proces-verbaal van vaststelling (de Pro Justitia) geen bijzondere bewijswaarde heeft omdat:

- uit dit proces-verbaal blijkt dat de sociaal-inspecteurs de inbreuken reeds vastgesteld hadden nog voor zij eerste appellante hadden verhoord; met haar verklaring werd geen rekening gehouden;
- in de Pro Justitia geen beknopt relaas van de feiten werd weergegeven;
- de hierin opgenomen plaats van de vermeende inbreuk foutief is; minstens bestaat hierover onduidelijkheid;
- het reeds drie dagen na het verhoor van eerste appellante was opgesteld; er werd hierin niet naar haar verklaring verwezen doch uitsluitend naar de geschonden wetgeving en de prestaties waarvoor een zogenaamde inbreuk werd vastgesteld; er werd niet nauwkeurig gemotiveerd waarom een inbreuk werd weerhouden, hetgeen in strijd is met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

11 Appellanten wijzen op de verplichting voor de verpleegkundige-controleur om zijn onderzoek zowel à charge als à décharge te voeren. Het vooronderzoek zou gebrekkig gevoerd zijn omdat:

- de verpleegdossiers niet werden opgevraagd en bekeken; de verpleegkundige-controleur is enkel uitgegaan van de verklaringen van de verzekerden; nochtans tonen de gegevens uit de verpleegdossiers aan dat de aangerekende zorgen daadwerkelijk werden uitgevoerd; geïntimeerde kon deze verpleegdossiers in elke stand van het geding opvragen;
- er naast de verhoren van de verzekerden, onvoldoende op zoek werd gegaan naar bijkomende bewijzen (bv. via verhoor van familieleden);

- het onderzoek niet objectief werd gevoerd; er werden onvoldoende inspanningen geleverd om de feitelijke toedracht precies te achterhalen; geïntimeerde heeft niet gehandeld als een voorzichtige en vooruitziende overheid.

12 Appellanten stellen dat de beginselen van onafhankelijkheid en onpartijdigheid geschonden zijn.

De procedure begint bij de Leidend ambtenaar die de tenlasteleggingen formuleert, kennis neemt van het verweer en de zaak vervolgens aanhangig maakt bij de Kamer van eerste aanleg zonder de zorgverlener te horen. Deze wordt aldus niet berecht door een onafhankelijk orgaan, maar door een partijdige ambtenaar. Het RIZIV neemt in de procedure twee verschillende en met elkaar tegenstrijdige hoedanigheden aan: zij is zowel rechter als vervolgende (en belanghebbende) partij.

De Kamer van eerste aanleg en de Kamer van beroep zouden niet onafhankelijk en onpartijdig zijn omdat zij zijn opgericht in de schoot van het RIZIV.

13 Het gelijkheidsbeginsel is geschonden omdat de zorgverlener geconfronteerd wordt met een procedure met een strafrechtelijk karakter voor een rechtscollege dat niet dezelfde waarborgen biedt op het vlak van organieke onafhankelijkheid.

14 Met betrekking tot de door appellanten overeenkomstig artikel 961/2 van het Gerechtelijk Wetboek neergelegde getuigenverklaringen, is er geen enkele reden om de waarachtigheid van deze stukken in twijfel te trekken.

15 Appellanten stellen dat de processen-verbaal van verhoor die zijn afgenomen van de verzekerden K..., N..., O..., P..., Q..., L..., I..., R... en S... nietig zijn omdat hierin het tijdstip van afname van het verhoor niet nauwkeurig is bepaald, hetgeen in strijd is met artikel 62 van het Sociaal Strafwetboek. De tijd tussen de verhoren is te kort opdat de verpleegkundige-controleurs zich van de ene naar de andere verzekerde zouden kunnen begeven.

16 Met betrekking tot de ten laste gelegde verstrekkingen stellen appellanten dat geïntimeerde haar vordering louter baseerde op de verklaring van de verzekerden. Zij heeft geen huisartsen of familieleden bevroegd. Zij heeft de verpleegdossiers op geen enkele wijze in acht genomen en/of de verzekerden geconfronteerd met tegenstrijdigheden tussen hun dossier en hun verklaring. Appellanten gaan per patiënt in op de ten laste gelegde verstrekkingen en stellen dat zij voldoende objectieve bewijzen aanbrengen die aantonen dat de bedragen voor de zes verzekerden onterecht worden teruggevorderd.

17 Appellanten maken een vergelijking tussen een 'strafprocedure', een 'procedure voor de arbeidsinspectie' en een 'RIZIV-procedure' voor wat betreft (1) het initiatief van het onderzoek, (2) het onderzoek zelf en (3) de procedure.

Zij stellen dat de 'RIZIV-procedure' waaraan eerste appellante onderworpen is, financieel verregaande gevolgen heeft en strafrechtelijke kenmerken vertoont, terwijl deze zowel in de fase van de inleiding, de fase van het onderzoek als de fase van de terechtzitting niet dezelfde waarborgen voorziet dan een

strafprocedure. Appellanten menen dat er sprake is van een schending van hun rechten van verdediging, alsook van het gelijkheidsbeginsel.

Appellanten vragen de Kamer van beroep 18 prejudiciële vragen te stellen aan het Grondwettelijk Hof, met name, of er sprake is van een schending van het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel vervat in artikel 10 en 11 van de Grondwet, doordat:

1. artikel 28bis, § 3 van het Wetboek van Strafvordering (Sv.) (opsporingsonderzoek) en artikel 56 Sv. (gerechtelijk onderzoek) voorzien in een controle op de wettigheid van de bewijsmiddelen en de loyauteit waarmee deze verzameld worden, terwijl dit niet voorzien is in het Sociaal Strafwetboek (S. Sw.), noch in het Gerechtelijk Wetboek (Ger. W.), noch in de Gvu-wet;
2. artikel 61quinquies Sv. (gerechtelijk onderzoek) bepaalt dat enkel de onderzoeksrechter kan beslissen over eventuele bijkomende onderzoekshandelingen, terwijl artikel 62 Sv. (arbeidsinspectie en controle door DGEC) bepaalt dat sociale inspecteurs hierover beslissen;
3. artikel 61quinquies Sv. junco artikel 127, § 3 Sv. (gerechtelijk onderzoek) bepalen dat er bijkomende onderzoeksmaatregelen kunnen gevraagd worden tijdens de loop van het gerechtelijk onderzoek en tijdens de regeling van de rechtspleging door de raadkamer, ten laatste voor de datum van de zitting, terwijl artikel 62 Soc. Sw. (arbeidsinspectie en controle door DGEC) bepalen dat er enkel bijkomende onderzoeksmaatregelen kunnen gevraagd worden tijdens het verhoor;
4. artikel 61quinquies Sv. (ex artikel 61quater, § 5 Sv.) (gerechtelijk onderzoek) voorziet in de mogelijkheid om hoger beroep in te stellen tegen een beschikking van de onderzoeksrechter betreffende bijkomende onderzoeksmaatregelen, terwijl noch het Soc. Sw. (arbeidsinspectie), noch de Gvu-wet (controle door DGEC) hierin voorziet;
5. artikel 146, § 2/1 Gvu-wet (controle door DGEC) voorziet in de mogelijkheid om extrapolatie toe te passen, terwijl dit noch in het Strafwetboek (Sw.) noch in het Sv. noch in het Soc. Sw. wordt voorzien;
6. artikel 47bis, § 6, 2° Sv. (gerechtelijk onderzoek) bepaalt dat de bewoordingen van de mededeling van de rechten van de verhoorde persoon worden aangepast in functie van de leeftijd van de betrokkene en/of in functie van een mogelijke kwetsbaarheid van de betrokkene die zijn vermogen aantast om deze rechten te begrijpen, terwijl dit noch in het Soc. Sw. (arbeidsinspectie), noch in het Ger.W., noch in de Gvu-wet (controle door de DGEC) is voorzien;
7. artikel 75 Sv. (gerechtelijk onderzoek) voorziet dat getuigen steeds de eed moeten afleggen opdat zij de gehele waarheid en niets dan de waarheid zullen zeggen, terwijl noch het Soc. Sw. (arbeidsinspectie), noch het Ger. W., noch de Gvu-wet (controle door DGEC) voorzien in dergelijke eedaflegging door getuigen;

8. artikel 61ter Sv. (gerechtelijk onderzoek) en 21bis Sv. (opsporingsonderzoek) voorzien in een mogelijkheid om te allen tijde inzage in het dossier of een afschrift van het dossier te verkrijgen, terwijl het recht op inzage noch in het Soc. Sw., noch in het Ger. W., noch in het kader van een arbeidsinspectie of controle door de DGEC wordt voorzien;
9. artikel 61ter Sv. (gerechtelijk onderzoek) en 21bis Sv. (opsporingsonderzoek) voorzien in wettelijke weigeringsgronden betreffende het inzagerecht, terwijl er noch in het Soc. Sw., noch in het Ger. W., noch in de GvU-wet voorzien wordt in wettelijke weigeringsgronden;
10. artikel 22 tot en met 28 Sv. (gerechtelijk onderzoek) en artikel 72 Soc. Sw. (arbeidsinspectie) bepalen dat het openbaar ministerie de strafvordering uitoefent, terwijl artikel 146 GvU-wet bepaalt dat de vordering wordt ingesteld door de DGEC;
11. artikel 127 tot en met 133 Sv. bepalen dat de rechtspleging gebeurt door de raadkamer – die onafhankelijk is samengesteld -, terwijl noch het Soc. Sw., noch het Ger. W., noch de GvU-wet (arbeidsinspectie of controle door DGEC) voorzien in een regeling van de rechtspleging door de DGEC;
12. artikel 135 Sv. (gerechtelijk onderzoek) voorziet in de mogelijkheid om hoger beroep in te stellen tegen alle beschikkingen van de raadkamer bij de kamer van inbeschuldigingstelling (KI), terwijl dit in het Soc. Sw., het Ger. W. en de GvU-wet (arbeidsinspectie en controle door DGEC) niet wordt voorzien;
13. artikel 136 Sv. (gerechtelijk onderzoek) bepaalt dat de KI ambtshalve toezicht houdt op het verloop van het onderzoek, terwijl er noch in het Ger. W., noch in het Soc. Sw., noch in de GvU-wet (arbeidsinspectie en controle door DGEC) voorzien wordt in een toezicht van buitenaf op het onderzoek;
14. artikel 136 Sv. (gerechtelijk onderzoek) voorziet in de mogelijkheid voor de inverdenkinggestelde of de burgerlijke partij om een onderzoek dat reeds langer dan één jaar loopt, aanhangig te maken bij de KI terwijl het Ger. W., het Soc. Sw. en de GvU-wet (arbeidsinspectie en controle door DGEC) niet voorzien in een mogelijkheid om dergelijke onderzoeken aanhangig te maken bij de KI;
15. artikel 17 van het koninklijk besluit (KB) tot bepaling van de werkingsregels van het Procedureglement van de Kamers van eerste aanleg en de Kamers van beroep (controle door DGEC) voorziet in vaste conclusietermijnen, terwijl het Ger. W. (arbeidsinspectie) of het Sv. (gerechtelijk onderzoek) hier niet in voorzien;
16. artikel 1022 Ger. W. (gerechtelijk onderzoek en arbeidsinspectie) voorziet in een forfaitaire tegemoetkoming in de kosten en erelonen van de

advocaat voor de in het gelijkgestelde partij, terwijl het Procedurereglement (controle door DGEC) hier niet in voorziet;

17. artikel 17 van het Procedurereglement (controle door DGEC) bepaalt dat laattijdig neergelegde conclusies altijd ambtshalve uit de debatten moeten worden geweerd, terwijl artikel 152 Sv. juncto artikel 747 Ger. W. (gerechtelijk onderzoek of arbeidsinspectie), laattijdige conclusies toch toelaten mits een onderling akkoord van alle betrokken partijen;

18. artikel 141, §1, 3° GvU-wet (controle door DGEC) bepaalt dat het onderzoek geheim is, en er verder noch in de GvU-wet, noch in het Soc. Sw. sprake is van een mogelijkheid tot inzage in het kader van een controle door de DGEC of in het kader van een arbeidsinspectie, terwijl artikel 28quinquies, §1 Sv. juncto artikel 21bis Sv. (opsporingsonderzoek) en artikel 57, §1 Sv. juncto artikel 61ter Sv. (gerechtelijk onderzoek), bepalen dat het onderzoek geheim is, maar wel voorzien in een mogelijkheid tot inzage in het dossier.

18 Met betrekking tot de gevorderde administratieve geldboete stellen appellanten dat deze disproportioneel hoog is.

De terugvordering wordt onterecht als een herstelmaatregel gekwalificeerd, daar waar deze de facto een strafsancie betreft. Door het bijkomend opleggen van een administratieve geldboete wordt eerste appellante twee maal bestraft voor hetzelfde feit, hetgeen in strijd is met het *non bis in idem*-beginsel.

Bovendien werd het onderzoek gevoerd in strijd met het vermoeden van onschuld.

19 Appellanten wijzen erop dat het 'leedtoevoegend karakter' in RIZIV-procedures opmerkelijk hoger ligt dan in het gemeen strafrecht. Zij maken o.m. een vergelijking met de misdrijven van het onderwerpen van een persoon aan een onterende behandeling, opzettelijke slagen en verwondingen, het verzuim van hulp te verlenen aan iemand die in groot gevaar verkeert.

Indien zij voor de vermeende inbreuken voor de correctionele rechtbank zouden moeten verschijnen (op grond van oplichting, misbruik van vertrouwen of valsheid in geschrifte, ...) zouden de op te leggen geldboetes slechts een fractie bedragen van de door geïntimeerde gevorderde administratieve geldboetes.

Een administratieve geldboete bovenop de terugvordering, brengt voor appellanten zware financiële gevolgen met zich mee. Deze zouden kunnen leiden tot de confiscatie van hun eigendom, hetgeen in strijd is met artikel 1 van het eerste Protocol bij het EVRM.

In de veronderstelling dat de Kamer van beroep zou oordelen dat het opleggen van een administratieve geldboete gerechtvaardigd is, vragen appellanten om deze te beperken tot maximaal 20% van het teruggevorderde bedrag.

Gesteld en aangetoond dat de inbreuken een collectief misdrijf uitmaken, vragen appellanten om toepassing te maken van de figuur van de opslorping.

Bovendien vorderen zij de gunst van de opschorting, dan wel een volledig uitstel. Minstens moeten de medewerking aan het onderzoek, de goede trouw en het gebrekkig gevoerde onderzoek als verzachtende omstandigheden worden erkend.

5 STANDPUNT VAN GEÏNTIMEERDE

20 De vordering van geïntimeerde strekt ertoe de ten laste gelegde prestaties te weerhouden en appellanten hoofdelijk te veroordelen tot de terugbetaling van 38.488,53 euro en aan eerste appellante een administratieve geldboete op te leggen van 150% van de waarde van de ten onrechte aangerekende prestaties oftewel 57.732,79 euro.

21 Geïntimeerde stelt dat het onderzoek correct werd gevoerd en niet nietig is.

Eerste appellante kreeg een beknopt overzicht van de feiten waarover zij verhoord zou worden. Er werd melding gemaakt van verklaringen van verzekerden waaruit bleek dat zij prestaties aanrekende waarvan de verzekerden stelden dat deze niet uitgevoerd waren. Van vooringenomenheid is geen sprake, enkel van het gebruik van reeds eerder verzamelde informatie.

Met betrekking tot de geformuleerde bezwaren ten aanzien van het proces-verbaal van vaststelling, stelt geïntimeerde dat de vermelding van de *plaats* van de inbreuk enkel een element betreft om de territoriale bevoegdheid te bepalen van de autoriteiten die instaan voor de handhaving. Het proces-verbaal omvat tevens een omschrijving van de ten laste gelegde feiten, per verzekerde.

Het proces-verbaal van vaststelling is geen uitvoerbare beslissing en derhalve geen bestuurshandeling. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is hierop niet van toepassing.

22 Geïntimeerde wijst erop dat er 12 personen werden verhoord in verband met 13 verzekerden. Voor 6 verzekerden werden feiten ten laste gelegd. De verpleegkundige-controleur hield rekening met alle eleK... die aan bod kwamen tijdens het onderzoek en ging er niet van uit dat alles wat onderzocht werd per definitie ten laste zou kunnen worden gelegd.

Het onderzoek gebeurde niet partijdig en vooringenomen. Het feit dat de verpleegdossiers niet opgevraagd werden, vormt op zich geen bewijs van de bewering dat het onderzoek niet objectief gevoerd zou zijn of enkel *à charge*.

23 Inzake de ingeroepen schending van het onafhankelijkheids- en onpartijdigheidsbeginsel verwijst geïntimeerde naar de rechtspraak van de Raad van State, het Grondwettelijk Hof en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

24 Met betrekking tot de door appellanten neergelegde getuigenverklaringen stelt geïntimeerde dat er voldoende eleK... voorhanden zijn om aan de waarachtigheid hiervan te twijfelen. Deze stukken doen geen afbreuk aan de

originele processen-verbaal van verhoor die gebruikt werden ter ondersteuning van de tenlastelegging.

25 De processen-verbaal van verhoor bevatten alle vermeldingen van artikel 62 van het Sociaal Strafwetboek. Zij hebben geen bijzondere bewijswaarde. Deze bijzondere bewijswaarde kan dus ook niet zijn aangetast.

26 Op basis van de verklaringen van de verzekerden blijkt dat eerste appellante zorgen aanrekende die zij niet uitvoerde bij de verzekerden H..., I..., J..., K..., L... en M....

27 Appellanten vergelijken twee fundamenteel verschillende procedures (een strafrechtelijke en een administratiefrechtelijke).

Bovendien wordt in de gesuggereerde prejudiciële vragen, niet vermeld wie het vermeende slachtoffer is van de discriminatie, met wie er moet worden vergeleken, noch is de reden van de zogezegde vergelijkbaarheid vermeld. Het is dan ook niet duidelijk in welk opzicht er sprake is van een schending van het gelijkheidsbeginsel.

28 Uit rechtspraak van de Raad van State en het Grondwettelijk Hof blijkt dat de vordering tot terugbetaling een herstellvordering is. Er is geen sprake van een dubbele sanctionering.

Inzake de administratieve geldboete verwijst geïntimeerde naar het hoge aantal aangerekende doch niet-uitgevoerde verstrekkingen. Het is niet de eerste keer dat de aanrekeningen van eerste appellante het onderwerp uitmaken van een onderzoek en vaststellingen van de DGEIC. In de procedure komen meerdere verzekerden aan bod voor wie ook in eerdere procedures prestaties ten laste werden gelegd.

Eerste appellante werd al gewezen op haar verplichtingen als zorgverlener en op het feit dat zij correct moet omgaan met het budget van de ziekteverzekering.

29 Geïntimeerde wijst erop dat, rekening houdende met de profielgegevens van eerste appellante, de administratieve geldboete niet tot een confiscatie van de eigendom van appellanten zou leiden.

6 BEOORDELING

6.1 Ontvankelijkheid van het hoger beroep

30 De betwiste beslissing van de Kamer van eerste aanleg van 16 september 2019 werd aan appellanten ter kennis gebracht bij aangetekende brieven van 19 september 2019 en 23 september 2019.

Het bij verzoekschrift van 21 oktober 2019 ingestelde hoger beroep is regelmatig naar vorm en termijn. Het hoger beroep is ontvankelijk.

6.2 Gegrontheid van het hoger beroep

6.2.1 Het verzoek tot het stellen van prejudiciële vragen aan het Grondwettelijk hof

31 De voorliggende procedure heeft betrekking op de beteugeling van inbreuken op artikel 73bis van de Gvu-wet.

Artikel 73bis, 1° van de Gvu-wet bepaalt dat onverminderd eventuele straf- en/of tuchtrechtelijke vervolging, en onafgezien van de bepalingen uit de overeenkomsten of verbintenissen bedoeld in Titel III, het de zorgverleners en gelijkgestelden verboden is, op straffe van de maatregelen voorzien in artikel 142, § 1, reglementaire docuK... die de terugbetaling toelaten van de geneeskundige verstrekkingen op te stellen, te laten opstellen, af te leveren of te laten afleveren wanneer de verstrekkingen niet werden verleend of afgeleverd of wanneer zij werden verleend of afgeleverd gedurende een tijdelijke of definitieve periode van verbod tot uitoefening van het beroep.

Artikel 142, §1, 1° van de Gvu-wet bepaalt dat onverminderd eventuele strafrechtelijke en/of tuchtrechtelijke sancties, de zorgverleners en gelijkgestelden die zich niet schikken naar de bepalingen van artikel 73bis de hiernavolgende maatregelen opgelegd worden: de terugbetaling van de waarde van de verstrekkingen die ten onrechte aan de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging werden ten laste gelegd en een administratieve geldboete van 50 % tot 200 % van de waarde van de terugbetaling, bij een inbreuk op de bepalingen van artikel 73bis, 1°.

32 Appellanten maken een vergelijking tussen de op grond van artikel 73bis van de Gvu-wet mogelijks lastens hen in te stellen strafprocedure en de effectief ingestelde administratiefrechtelijke 'RIZIV-procedure', voor wat betreft (1) het initiatief van het onderzoek, (2) het onderzoek zelf en (3) de procedure.

Appellanten stellen dat de RIZIV-procedure strafrechtelijke kenmerken vertoont, terwijl deze procedure niet dezelfde mogelijkheden en waarborgen voorziet dan een strafprocedure. Bijgevolg zou er sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel.

De Kamer van beroep merkt op dat niet verder moet worden ingegaan op de zogenaamde 'procedure voor de arbeidsinspectie' aangezien artikel 73bis van de Gvu-wet geen melding maakt van inbreuken waarop artikel 69 van het Soc. Sw. van toepassing zou kunnen zijn.

33 Om toe te zien op de naleving van de bepalingen van artikel 73bis van de Gvu-wet, voorziet artikel 139 van deze wet dat in de schoot van het RIZIV een Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle (DGEC – geïntimeerde) wordt ingesteld. Artikel 139, lid 2, 3° van de Gvu-wet bepaalt dat de DGEC er onder meer mee belast wordt: de verstrekkingen van de verzekering voor geneeskundige verzorging te controleren op het vlak van de realiteit en conformiteit met de bepalingen van deze wet, van haar uitvoeringsbesluiten en

verordeningen en van de overeenkomsten en akkoorden afgesloten krachtens deze zelfde wet.

Artikel 146 van de GvU-wet bepaalt dat de DGEC, om de in artikel 139, tweede lid, 2° tot 5°, bedoelde opdrachten te vervullen, beschikt over inspecterend personeel alsook over administratief personeel bekleed met verschillende graden. Onder het inspecterend personeel vallen o.m. de verpleegkundige-controleurs.

Het inspecterend personeel is sociaal inspecteur in de zin van artikel 16, 1° van het Sociaal Strafwetboek. Zij leggen de eed af overeenkomstig artikel 175.

Artikel 142, § 2 van de GvU-wet bepaalt dat de materiële bestanddelen van de in artikel 73bis bedoelde inbreuken, door de in artikel 146 bedoelde sociaal inspecteurs vastgesteld worden in een proces-verbaal overeenkomstig artikel 64 van het Sociaal Strafwetboek.

Deze processen-verbaal tot vaststelling van een inbreuk hebben bewijskracht tot het tegendeel bewezen is, voor zover een afschrift ervan ter kennis wordt gebracht van de vermoedelijke dader van de inbreuk, en, waar nodig, van de in artikel 164, tweede lid, bedoelde natuurlijke persoon of rechtspersoon binnen een termijn van veertien dagen die aanvangt de dag na de vaststelling van de inbreuk, door de in artikel 146 bedoelde sociaal inspecteurs.

Vermits het proces-verbaal van vaststelling van 25 januari 2016 werd opgesteld door sociaal inspecteurs en het eventueel aanleiding kon geven tot een strafonderzoek, werden zowel in het proces-verbaal van vaststelling als in de daaraan voorafgaande processen-verbaal van verhoor van mogelijke verdachten of verzekerden de waarborgen zoals voorzien in de artikelen 62 en 63 Soc. Sw. opgenomen. Artikel 47bis Sv. is op deze procedure evenwel niet van toepassing.

Tot op dit punt in de procedure is er geen enkel verschil met een proces-verbaal van vaststelling (Pro Justitia) van gelijk welke andere sociale inspectiedienst.

34 Artikel 142, § 3 van de GvU-wet voorziet vervolgens dat, op straffe van verval, de betwistingen bedoeld in artikel 73bis, 1°, die tot de bevoegdheid van de Leidend ambtenaar of de door hem aangewezen ambtenaar behoren, worden ingeleid, binnen de twee jaar volgend op de datum van het proces-verbaal van vaststelling, met de in artikel 143, § 2, derde lid, bedoelde uitnodiging om de verweermiddelen te bezorgen. De betwistingen bedoeld in artikel 73bis, die overeenkomstig artikel 144, § 2, 1°, tot de bevoegdheid van de Kamers van eerste aanleg behoren, moeten bij deze Kamers worden ingeleid binnen de drie jaar volgend op de datum van het proces-verbaal.

Zoals in artikel 142, §1 van de GvU-wet wordt aangegeven, is het daarnaast evenzeer mogelijk dat de DGEC beslist om het door de verpleegkundige-controleur opgestelde proces-verbaal van vaststelling over te maken aan het Openbaar ministerie (de arbeidsauditeur) met het oog op verdere strafvervolgung.

Tot op het ogenblik dat de DGEC beslist welk gevolg er aan het proces-verbaal van vaststelling wordt gegeven, is er geen enkel verschil tussen de

administratiefrechtelijke en de strafrechtelijke procedure inzake het geheim van het onderzoek, het aanwenden van bepaalde onderzoeksmaatregelen, de controle op de wettigheid van bewijsmiddelen en de manier waarop deze verzameld werden.

35 Indien geopteerd wordt voor het volgen van de administratiefrechtelijke procedure, worden de hieraan verbonden procedurele waarborgen verder bepaald in de GVV-wet (art. 143 e.v.) alsook in het koninklijk besluit van 9 mei 2008 tot bepaling van de werkingsregels en het Procedurereglement van de Kamers van eerste aanleg en de Kamers van beroep bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het RIZIV. De Kamer van eerste aanleg en desgevallend de Kamer van beroep, controleert in het kader van de beoordeling van het geschil, of het onderzoek rechtmatig gevoerd werd.

Indien daarnaast ook een strafprocedure (opsporingsonderzoek) wordt ingesteld door het Openbaar ministerie en desgevallend een gerechtelijk onderzoek wordt gevorderd, wordt het goede verloop ervan gewaarborgd door de bepalingen van het Wetboek van Strafvordering.

36 Appellanten sommen een aantal verschillen op tussen de administratiefrechtelijke RIZIV-procedure benaastigd door de DGEC (geïntimeerde) en een eventuele strafprocedure, om vervolgens zonder bijkomende motivering te besluiten dat er sprake zou zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel.

Er is evenwel slechts sprake van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien iemand ongunstiger wordt behandeld dan een ander die zich in een vergelijkbare situatie bevindt. Het gelijkheidsbeginsel sluit immers uit dat een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil niet op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Hetzelfde beginsel verzet zich er bovendien tegen dat categorieën van personen die zich ten aanzien van de desbetreffende maatregel in wezenlijk verschillende situaties bevinden op identieke wijze worden behandeld, zonder dat daarvoor een redelijke verantwoording bestaat (o.m. GwH 14 december 2016, arrest nr. 163/2016; GwH 11 mei 2017, arrest nr. 52/2017).

37 Het verschil in behandeling is gebaseerd op het feit dat een strafrechtelijk *opsporingsonderzoek* het geheel betreft van de handelingen die ertoe strekken de misdrijven, hun daders en de bewijzen ervan op te sporen en de gegevens te verzamelen die dienstig zijn voor de uitoefening van de *strafvordering* (art. 28bis, § 1 Sv.). Het *gerechtelijk onderzoek* is het geheel van de handelingen die er (in het kader van een strafonderzoek) toe strekken de daders van misdrijven op te sporen, de bewijzen te verzamelen en de maatregelen te nemen *die de rechtscolleges in staat moeten stellen met kennis van zaken uitspraak te doen*. Het wordt gevoerd onder de leiding en het gezag van de onderzoeksrechter (art. 55 Sv.).

Appellanten worden in voorliggende zaak echter niet aangesproken voor het plegen van misdrijven. Indien geïntimeerde de feiten zou doorgegeven hebben aan het Openbaar ministerie met het oog op een eventuele strafvervolgung, zouden deze feiten hun eigen strafrechtelijke kwalificatie hebben gekregen

(oplichting, valsheid in geschrifte, ...) en niet (meer) beschouwd worden als inbreuken op artikel 73bis van de GvU-wet.

Het essentieel verschil in type inbreuk (administratiefrechtelijk of strafrechtelijk) dat het onderwerp uitmaakt van een onderzoek, vaststelling of procedure, zorgt er bijgevolg voor dat er geen vergelijking mogelijk is.

Zo zijn er op de administratiefrechtelijke RIZIV-procedure en de strafprocedure andere verjaringstermijnen van toepassing (art. 142, 3 GvU-wet vs. art. 21 V.T.Sv.).

Daarnaast kan in een strafprocedure een onderzoeksrechter iemand van zijn vrijheid beroven (art. 56, § 1 Sv.); bevoegdheid waarover de sociaal inspecteurs (art. 146 GvU-wet en Soc. Sw.) niet beschikken. Gelet op het verregaande karakter van de maatregelen die in het kader van een gerechtelijk onderzoek kunnen worden genomen, voorziet het Wetboek van Strafvordering in een toezicht en controle hierop via de raadkamer en de kamer van inbeschuldigingstelling.

Bovendien verloopt het verhoor van getuigen door de onderzoeksrechter op een dwingende wijze (art. 71 e.v. Sv.), terwijl het verhoor van getuigen door een sociaal inspecteur dit dwingend karakter niet heeft. Hoogstens zou een proces-verbaal van belemmering van toezicht kunnen worden opgesteld.

Het Grondwettelijk hof oordeelde dienaangaande bij arrest van 12 februari 2003:

“B.14 Het onderwerp van de in het geding zijnde geschillen betreft (...) de beoordeling van de naleving door de zorgverlener van zijn verplichtingen in zoverre hij meewerkt aan een openbare dienst. Wanneer de Controlecommissie of de Commissie van beroep daarover uitspraak doet, treedt zij op met betrekking tot een functie die in een dergelijke verhouding staat tot de prerogatieven van het openbaar gezag van de Staat, dat zij zich buiten de werkingssfeer bevindt van de gedingen van burgerlijke aard in de zin van artikel 144 van de Grondwet. Daaruit volgt dat de wetgever een betwisting omtrent de terugvordering en de uitsluiting van de derdebetalersregeling vermocht te kwalificeren als een geschil over een politiek recht in de zin van artikel 145 van de Grondwet.

De wetgever vermocht dan ook, met toepassing van de mogelijkheid die artikel 145 van de Grondwet hem biedt, het contentieux betreffende een dergelijk politiek recht toe te vertrouwen aan een administratief rechtscollege dat ter zake over een volle rechtsmacht beschikt en dat is opgericht met toepassing van artikel 146 van de Grondwet.

B.15. Gelet op artikel 145 van de Grondwet, kan het feit dat het kennismaken van gedingen met betrekking tot politieke rechten wordt toevertrouwd aan een administratief rechtscollege, veeleer dan dat contentieux over te laten aan een rechtscollege van de rechterlijke orde, geen schending uitmaken van het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie. (...)

B.18 (...) Rekening houdend met het technisch karakter van de materie is het niet onredelijk dat het voorafgaand onderzoek toevertrouwd is aan de

ambtenaren van het RIZIV en dat zij kunnen deelnemen aan de debatten ter zitting. Het ontbreken van de tussenkomst van een onafhankelijk auditoraat volstaat niet om te besluiten dat op onevenredige wijze afbreuk wordt gedaan aan de rechten van de betrokken personen. Die afwezigheid verhindert niet dat de partijen zich vrij en nuttig kunnen verdedigen en dat zij de inhoud van de onderzoeken en vaststellingen die hun worden tegengeworpen, kunnen betwisten (GwH .12 februari 2003, arrest nr. 23/2003).

Bij arrest nr. 186/2006 van 29 november 2006 oordeelde het Grondwettelijk hof:

“B.3. Door de zorgverstrekker die, door zijn fout of door zijn nalatigheid, een onterechte betaling heeft veroorzaakt, ertoe te verplichten de verzekeringsinstelling de onterecht uitgekeerde bedragen terug te betalen, is de wetgever tegemoet gekomen aan de vereiste om de ziekte- en invaliditeitsverzekering, meer bepaald de overheidsgelden, te beschermen tegen al wie haar ten gronde zou kunnen richten door zijn onachtzaamheid of misbruik, door middel van een controlesysteem dat niet doeltreffend kan zijn zonder een zekere rigiditeit.”

38 De voorliggende zaak wordt beoordeeld via een administratiefrechtelijke en niet via een strafrechtelijke procedure.

Het betreffen administratiefrechtelijke inbreuken (art. 73bis GVU-wet), gesanctioneerd met administratieve geldboetes (art. 142, §1 GVU-wet), die ervoor moeten zorgen dat de betrokken zorgverleners bewust worden gemaakt dat het ten onrechte aanrekenen van prestaties ten nadele van de verplichte ziekteverzekering niet kan getolereerd worden. Deze moeten ervan weerhouden worden nieuwe inbreuken te plegen in de toekomst.

In het kader van de thans voorliggende administratiefrechtelijke RIZIV-procedure, voorzien artikel 145, § 1 van de GVU-wet en het Procedurereglement in een tegensprekelijke procedure met alle waarborgen van de rechten van verdediging.

Het Grondwettelijk Hof stelde dienaangaande reeds in zijn arrest nr. 102/2000 van 11 oktober 2000:

“De strengheid van het systeem, wanneer de tekortkoming geen ernstige fout vormt, is niet voldoende om het als repressief te kwalificeren. Het gemeen recht heeft ook ernstige gevolgen voor degene die een betaling heeft ontvangen waarvan hij niet wist dat ze niet verschuldigd was of die het ongeluk heeft gehad door een lichte fout grote schade te veroorzaken. De voorwaarden die de zorgverstrekker dient te vervullen opdat de kosten door de verzekering zouden worden gedekt, hebben geen repressieve grond, maar gaan uit (op voorwaarde dat zij pertinent zijn, wat te dezen niet in het geding is) van de noodzaak de ziekte- en invaliditeitsverzekering, dat wil zeggen de openbare financiën, te beschermen tegen degenen die haar ten gronde zouden kunnen richten door hun onachtzaamheid of misbruik, door middel van een controlesysteem dat niet doeltreffend kan zijn zonder een zekere rigiditeit.”

De terugbetaling van de ten onrechte aangerekende prestaties betreft een herstelmaatregel. Administratieve geldboetes moeten er de zorgverleners zowel

van weerhouden om in de toekomst nog inbreuken op de nomenclatuur te plegen, als hen sanctioneren.

39 Artikel 142, §1, 1° van de GVVU-wet voorziet een administratieve geldboete van 50% tot 200% voor niet-uitgevoerde verstrekkingen.

Hoewel de administratieve sancties wel een leedtoevoegend karakter hebben, hebben zij niet het sociaal stigmatiserend karakter dat van een strafrechtelijke straf uitgaat.

Het feit dat de administratieve geldboete als een soort straf in de zin van het EVRM kan worden beschouwd, betekent niet dat de puur administratiefrechtelijke procedure voor de Kamer van eerste aanleg en de Kamer van beroep een strafrechtelijk karakter heeft. De procedure gevoerd voor de Kamer van eerste aanleg en de Kamer van beroep is totaal verschillend en in generlei mate te vergelijken met een procedure voor de strafrechter. De wettelijke regels van het Wetboek van Strafvordering zijn hier niet van toepassing (Beslissing van de Kamer van beroep dd. 25 maart 2014 inzake NB- 017-1316).

40 De Kamer van beroep gaat niet in op de door appellanten gesuggereerde prejudiciële vragen en dit om volgende redenen.

Krachtens artikel 26, § 1, 3° van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, doet dit Hof, bij wijze van prejudiciële beslissing, uitspraak bij wege van arrest op vragen omtrent de schending door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel van de artikelen van titel II "De Belgen en hun rechten", en de artikelen 170, 172 en 191 van de Grondwet.

Artikel 26, § 2 bepaalt dat indien een vraag te dien aanzien wordt opgeworpen voor een rechtscollege, dit college het Grondwettelijk Hof moet verzoeken op deze vraag uitspraak te doen.

Het rechtscollege is daartoe echter niet gehouden:

1° wanneer de zaak niet door het betrokken rechtscollege kan worden behandeld om redenen van onbevoegdheid of niet-ontvankelijkheid, tenzij wanneer die redenen ontleend zijn aan normen die zelf het onderwerp uitmaken van het verzoek tot het stellen van de prejudiciële vraag;

2° wanneer het Grondwettelijk Hof reeds uitspraak heeft gedaan op een vraag of een beroep met een identiek onderwerp.

Het rechtscollege waarvan de beslissing vatbaar is voor, al naar het geval, hoger beroep, verzet, voorziening in Cassatie of beroep tot vernietiging bij de Raad van State, is daartoe evenmin gehouden wanneer de wet, het decreet of de in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel een regel of een artikel van de Grondwet bedoeld in § 1 klaarblijkelijk niet schendt of wanneer het rechtscollege meent dat het antwoord op de prejudiciële vraag niet onontbeerlijk is om uitspraak te doen.

41 Vermits het in onderhavige procedure gaat om administratiefrechtelijke inbreuken en er niet voor geopteerd is om na het opstellen van het aanvankelijk proces-verbaal van vaststelling een opsporingsonderzoek door het Openbaar

ministerie te laten uitvoeren, noch een gerechtelijk onderzoek door de onderzoeksrechter (met een verder toezicht hierop door de raadkamer en desgevallende de kamer van inbeschuldigingstelling), en er aldus sprake is van twee fundamenteel verschillende procedures, is de Kamer van beroep van oordeel dat er klaarblijkelijk geen sprake is van een schending van het gelijkheidsbeginsel (art. 10 en 11 van de Grondwet).

Bijgevolg hoeven de voorgestelde prejudiciële vragen 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14 en 18 niet te worden gesteld.

42 Vermits het Grondwettelijk Hof zich enkel mag uitspreken over het verantwoorde karakter van een verschil in behandeling ten aanzien van de bepalingen van de Grondwet wanneer dat verschil aan een norm met wetgevend karakter kan worden toegeschreven, verleent noch artikel 26, § 1 van de bijzondere wet van 6 januari 1989, noch enige andere grondwettelijke of wettelijke bepaling het Hof de bevoegdheid om bij wijze van prejudiciële beslissing uitspraak te doen over de vraag of een koninklijk besluit al dan niet bestaanbaar is met die bepalingen van de Grondwet (o.m. GwH 19 juli 2018, arrest nr. 111/2018 en GwH 28 juni 2006, arrest nr. 127/2006).

Bijgevolg hoeven ook de voorgestelde prejudiciële vragen 15, 16 en 17 in verband met het koninklijk besluit van 9 mei 2008 (Procedurereglement) niet te worden gesteld.

Wat vraag 16 in verband met de rechtsplegingsvergoeding betreft, bepaalt artikel 144, § 4 van de GvU-wet overigens expliciet dat Titel IV van boek II van deel IV van het Gerechtelijk Wetboek (uitgaven en kosten – artn. 1017 t.e.m. 1024) niet van toepassing is op de Kamers van eerste aanleg en de Kamers van beroep; *lex specialis derogat legi generali*.

6.2.2 De ingeroepen nietigheid van het onderzoek

43 Appellanten stellen dat artikel 47bis Sv. werd geschonden omdat eerste appellante – voorafgaand aan haar verhoor – geen beknopte mededeling ontving van de feiten waarover zij zou worden verhoord.

Zoals hiervoor werd uiteengezet, heeft het voorliggende dossier betrekking op inbreuken op de nomenclatuur waarbij via een administratiefrechtelijke procedure (art. 73bis en art. 142 GvU-wet) kan worden overgegaan tot terugvordering van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen alsook tot het opleggen van een administratieve geldboete. Van een strafprocedure is geen sprake.

Het onderzoek is door de verpleegkundige-controleur uitgevoerd overeenkomstig de bepalingen van de GvU-wet (art. 169, lid 2) en het Sociaal Strafwetboek en niet volgens het Wetboek van Strafvordering. Artikel 47bis Sv. is op deze procedure niet van toepassing.

Niettemin werd in de brief van 3 november 2015 waarmee aan eerste appellante werd aangekondigd dat lastens haar een onderzoek werd gevoerd, vermeld: *“Het verhoor zal betrekking hebben op de realiteit en conformiteit van de door u aangerekende prestaties aan de ziekte- en invaliditeitsverzekering in de periode*

2014-2015. Het zwaartepunt zal hierbij gelegd worden op uw manier van aanrekenen binnen het geheel van uw organisatie, de wijze waarop er een interne audit wordt gedaan en de realiteit van de aangerekende prestaties. (...)

Bijgevolg werden ten aanzien van eerste appellante de bepalingen van artikel 47bis Sv. in feite wel gerespecteerd. Zij werd met name expliciet ingelicht over het onderwerp van het verhoor (de realiteit en conformiteit van de aangerekende prestaties, met zwaartepunt op de realiteit) alsook over de periode waarop het verhoor betrekking zou hebben (2014-2015).

Eerste appellante is een professionele zorgverlener die het verschil behoort te kennen tussen 'de realiteit' (het effectief uitvoeren) en 'de conformiteit' (de correcte aanrekening) van de aangerekende verstrekkingen, te meer zij in het verleden ook al is verhoord aangaande haar aanrekendgedrag.

Uit de synthesesnota blijkt verder dat appellanten jaarlijks slechts een 8-tal verschillende nummers uit artikel 8 van de nomenclatuur aanrekenen aan de verplichte ziekteverzekering. De omschrijving in de uitnodiging tot verhoor was dan ook voldoende duidelijk.

44 Appellanten beschuldigen de verpleegkundige-controleur van vooringenomenheid en het niet naleven van zijn deontologische plichten (art. 61 Soc. Sw.), waar zij in conclusies stellen dat de vermeende inbreuken reeds vastgesteld waren op het ogenblik van de verhoren van eerste appellante.

Nochtans wordt vastgesteld dat eerste appellante aan het einde van haar verhoren geen "bijzondere omstandigheden" bij het proces-verbaal van verhoor heeft laten vermelden.

Ook met betrekking tot de processen-verbaal van verhoor van de in het onderzoek ondervraagde verzekerden werd vastgesteld dat de bepalingen van artikel 62 en 63 van het Soc. Sw. telkens gerespecteerd werden. Gelet op de beperkte afstand tussen de woonplaatsen van de verzekerden is het niet onmogelijk dat er slechts een beperkt tijdsverschil tussen de verhoren ligt.

Het onderzoek is derhalve correct verlopen. Van onrechtmatig verkregen bewijs is geen sprake. Bijgevolg wordt niet ingegaan op het verzoek tot nietigverklaring van het onderzoek.

45 Krachtens artikel 66, lid 1 van het Soc. Sw. en artikel 142, § 2, lid 3 van de Gvu-wet hebben processen-verbaal tot vaststelling van een inbreuk die opgemaakt zijn door de sociaal inspecteurs, bewijskracht tot het tegendeel bewezen is, voor zover een afschrift ervan ter kennis wordt gebracht van de vermoedelijke dader van de inbreuk en, in voorkomend geval, van zijn werkgever binnen een termijn van veertien dagen die aanvangt de dag na de vaststelling van de inbreuk.

Het proces-verbaal van vaststelling lastens eerste appellante werd opgesteld op 25 januari 2016. Bijgevolg dient te worden aangenomen dat de verpleegkundige-controleur die dag de aan eerste appellante ten laste gelegde inbreuken heeft vastgesteld.

Appellanten gaan er ten onrechte van uit dat de verpleegkundige-controleur reeds vaststelde dat zij bepaalde verstrekkingen niet had verricht en onterecht had aangerekend. De verpleegkundige-controleur heeft daarentegen de door eerste appellante tijdens haar verhoor gehanteerde bewoordingen neergeschreven. Waar eerste appellante weergeeft wat zij meent dat de verpleegkundige-controleur zou vinden van bepaalde zaken, betekent dit nog niet dat dit in hoofde van de verpleegkundige-controleur ook al effectief zo is.

De bijzondere bewijswaarde van het proces-verbaal van vaststelling werd geenszins aangetast.

46 Verder bevat het proces-verbaal van vaststelling zowel een (weliswaar uiterst) beknopt verslag van de feiten als de plaats van de inbreuk, zoals voorgeschreven door artikel 64 Soc. Sw.

Met betrekking tot de tenlastelegging werd verwezen naar het aanrekenen van niet-uitgevoerde prestatie en er werd expliciet verwezen naar de zes verzekerden bij wie inbreuken werden vastgesteld.

Voor elke verzekerde werden alle ten laste gelegde prestaties specifiek vermeld. Er werd tevens verwezen naar de reglementering (het nomenclatuurnummer) dat verkeerdelijk zou zijn aangerekend.

Als plaats van de inbreuk werd het domicilieadres van eerste appellante vermeld. Hieruit blijkt dat de verpleegkundige-controleur ervan uitgegaan is dat zij haar administratie en facturatie bij haar thuis deed.

Tijdens haar verhoor heeft eerste appellante niet vermeld dat zij haar administratie op een andere plaats uitvoerde. Het feit dat de aangerekende verstrekkingen (al dan niet) bij de verzekerden thuis werden uitgevoerd, heeft niet tot gevolg dat de plaats van de vermeende inbreuk niet correct zou zijn weergegeven in dit proces-verbaal. Ook hierdoor is de bijzondere bewijswaarde ervan geenszins aangetast.

6.2.3 De (on)partijdigheid en (on)afhankelijkheid van de Kamer van beroep

47 De Kamer van beroep verwijst in dit verband naar artikel 139, lid 1 en lid 2, 3° van de GvU-wet dat bepaalt dat in het RIZIV een Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle wordt ingesteld, die ermee belast is de verstrekkingen van de verzekering voor geneeskundige verzorging te controleren op het vlak van realiteit en conformiteit met de voorschriften van de GvU-wet en haar uitvoeringsbesluiten.

Artikel 144, § 1 van de GvU-wet bepaalt dat *bij* de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle, Kamers van eerste aanleg en Kamers van beroep worden ingesteld, administratieve rechtscolleges bedoeld in artikel 161 van de Grondwet.

Hoewel de Kamer van eerste aanleg en de Kamer van beroep werden ingesteld *bij* de DGEC, voorziet de GvU-wet zelf in de nodige garanties inzake onafhankelijkheid en onpartijdigheid door in artikel 145, § 2 expliciet te voorzien

dat het mandaat van de werkende en plaatsvervangende leden in deze Kamers onverenigbaar is met dat van lid van het Comité van de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle.

Er bestaat derhalve een functionele scheiding tussen enerzijds het onderzoeksorgaan van de DGEC en anderzijds het onafhankelijk administratief rechtscollege (de Kamer van eerste aanleg/Kamer van beroep) dat de haar voorgelegde betwisting beoordeelt (RvSt, 3 november 2016, nr. 236.345).

Het komt aan appellanten toe om *in concreto* aan te tonen dat de Kamer van eerste aanleg en/of de Kamer van beroep niet onpartijdig en onafhankelijk zou zijn. De Kamer van beroep stelt evenwel vast dat hiervoor geen enkel concreet element werd aangereikt.

48 De Kamer van eerste aanleg is samengesteld uit een voorzitter-magistraat, twee *stemgerechtigde* leden artsen voorgedragen door de verzekeringsinstellingen en twee stemgerechtigde leden voorgedragen door de representatieve verenigingen van verpleegkundigen. De Kamer van beroep is naast een voorzitter-magistraat, samengesteld uit twee artsen met *raadgevende stem* voorgedragen door de verzekeringsinstellingen en twee leden met raadgevende stem voorgedragen door de representatieve verenigingen van verpleegkundigen.

Met betrekking tot de leden voorgedragen door de representatieve verenigingen van verpleegkundigen brengen appellanten op geen enkele wijze ook maar een begin van bewijs aan op basis waarvan zou kunnen worden geoordeeld dat deze leden van de Kamer van eerste aanleg en/of de Kamer van beroep de voorliggende zaak niet onafhankelijk of onpartijdig zouden kunnen beoordelen. In de Kamer van beroep hebben deze leden overigens slechts een raadgevende stem en oordeelt de voorzitter-magistraat autonoom.

Met betrekking tot de leden van de Kamer van eerste aanleg die als arts zijn voorgedragen door de verzekeringsinstellingen, heeft de Raad van State reeds in een arrest van 29 november 2010 uitvoerig gesteld dat hun aanwezigheid in de Kamer "*niet ingaat tegen de voorwaarden van onpartijdigheid in het bijzonder opgelegd door het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, zodra de betrokken personen, zoals iedere professionele magistraat, zetelen in persoonlijke naam; dat deze leden niet kunnen worden aanzien als zijnde vertegenwoordigers van een verzekeringsinstelling in de uitoefening van hun jurisdictionele functie*" (RvSt, 29 november 2010, nr. 209.282).

Appellanten brengen niet het minste begin van bewijs aan dat er op zou wijzen dat de artsen voorgedragen door de verzekeringsinstellingen instructies zouden hebben ontvangen van hun basis welke zij zouden kunnen doordrukken bij de beslissing over voorliggend geschil. In de Kamer van beroep hebben zij opnieuw slechts een raadgevende stem.

De Kamer van beroep verwijst tevens naar rechtspraak van het Grondwettelijk Hof dat naar aanleiding van een prejudiciële vraag van de Raad van State in verband met de onafhankelijkheid en/of de onpartijdigheid van de Kamer van eerste aanleg en de Kamer van beroep in het arrest nr. 15/2019 van 31 januari

2019 oordeelde dat artikel 145 van de GVVU-wet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 6 van het EVRM, niet schendt, stellende:

“B.6.5. (...) De gemengde en paritaire samenstelling, wat de adviserend artsen betreft, van die kamers waarborgt overigens dat zowel de belangen van de verzekeringsinstellingen als die van de zorgverleners in aanmerking worden genomen door de magistraat die alleen uitspraak doet over de betwisting, na de artsen uit de twee voormelde beroeps categorieën te hebben geraadpleegd.”

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens kwam in een arrest van 18 december 2018 (nr. 52691/13 Depraetere t. België) tot een zelfde besluit.

49 Dat de bij de Kamer van eerste aanleg en/of de Kamer van beroep aangestelde griffier wordt aangewezen door de Leidend ambtenaar van geïntimeerde, doet geen afbreuk aan de onafhankelijkheid en de onpartijdigheid van deze Kamers. De griffier heeft enkel een administratieve en ondersteunende functie. Diens bijstand heeft geen enkele invloed op het beslissingsproces van de Kamer van eerste aanleg, noch op dat van de Kamer van beroep.

50 Bovendien is de omstandigheid dat de zittingen van de Kamer van eerste aanleg en de Kamer van beroep plaatsvinden in de gebouwen van het RIZIV niet van aard dat de onafhankelijkheid ervan in het gedrang wordt gebracht (RvSt, 29 juni 2004, nr. 133.338).

De Kamer van eerste aanleg, noch de Kamer van beroep is het RIZIV enige verantwoording voor haar beslissingen verschuldigd.

Het feit dat het RIZIV de inkomsten van de verzekering voor geneeskundige verzorging beheert, heeft evenmin tot gevolg dat de Kamer van eerste aanleg en de Kamer van beroep het voorliggend geschil niet onpartijdig of onafhankelijk zouden kunnen beoordelen.

Krachtens artikel 157, § 4 van de GVVU-wet wordt het totaal van de geldboetes en de terug te betalen bedragen op de rekening van het RIZIV gestort en zijn deze *“inkomsten van de verzekering voor geneeskundige verzorging.”*

Het feit dat het RIZIV de gelden van de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging beheert, houdt niet in dat de Kamer van eerste aanleg of de Kamer van beroep als administratief rechtscollege van deze gelden afhankelijk is. Opnieuw wordt hiervoor niet het minste begin van bewijs geleverd.

51 Gelet op hetgeen hiervoor werd uiteengezet, is de Kamer van beroep van oordeel dat het opgeworpen middel dient te worden verworpen als zou er *in casu* geen onpartijdige en onafhankelijke rechtsbedeling mogelijk zijn.

6.2.4 De motiveringsplicht

52 Met betrekking tot de ingeroepen schending van de motiveringsplicht, wijst de Kamer van beroep erop dat (de Leidend ambtenaar van) geïntimeerde in

voorliggende zaak niet gebonden was door de motiveringsplicht aangezien deze aanvankelijk optrad als eisende/vervolgende procespartij en niet als een administratief orgaan dat een beslissing heeft genomen (die in voorkomend geval wel gemotiveerd diende te zijn).

De beoordeling van voorliggend geschil kwam toe aan de Kamer van eerste aanleg, die als administratief rechtscollege, wel gebonden was door de motiveringsplicht. De Kamer van beroep stelt vast dat de Kamer van eerste aanleg haar beslissing wel degelijk heeft gemotiveerd. Of deze motivering correct was, wordt verder in deze beslissing onderzocht.

6.2.5 De terugvordering van zgn. ten onrechte aangerekende verstrekkingen

53 De aan eerste appellante ten laste gelegde feiten hebben betrekking op het aanrekenen van verstrekkingen die niet zouden zijn uitgevoerd bij zes verzekerden.

54 Voor verzekerde H... werden in de periode van 1 augustus 2014 tot en met 29 juli 2015 in totaal 536 verstrekkingen ten laste gelegd voor een bedrag van 2.108,25 euro.

Tijdens zijn verhoor op 7 december 2015 verklaarde deze verzekerde: *“Vanaf de zomer 2014 zijn de zorgen gestopt. Vanaf de zomer 2014 heb ik geen verpleegsters meer gehad. Ik krijg ook geen spuiten of andere zorgen meer.”*

Hoewel deze verklaring zeer duidelijk is en geïntimeerde in zijn gevalsbespreking en conclusies beweert dat de verklaring van de verzekerde werd bevestigd door het (laatste deel van het) verpleegdossier dat bij de verzekerde thuis lag, dient de Kamer van beroep vast te stellen dat de verpleegkundige-controleur dit uittreksel uit het verpleegdossier, noch bij het proces-verbaal van verhoor van de verzekerde, noch bij de Pro Justitia gevoegd heeft.

De *de visu*-vaststelling van de verpleegkundige-controleur in verband met het door de verzekerde getoonde uittreksel uit het verpleegdossier werd niet opgenomen in het proces-verbaal van vaststelling, zodat aan deze bewering geen bijzondere bewijswaarde kan worden toegekend.

55 Voor verzekerde I... werden in de periode van 2 december 2013 tot en met 31 juli 2015 in totaal 1.006 verstrekkingen ten laste gelegd voor een bedrag van 3.896,24 euro.

Tijdens haar verhoor op 20 augustus 2015 verklaarde deze verzekerde: *“De verpleegster komt alleen voor mezelf. De verpleegster zet me éénmaal per maand een spuit met vitamine B12. De spuiten zijn voor mij de enige zorgen die de verpleegster doet. De verpleegster is hier nooit voor andere zorgen geweest, enkel voor spuiten voor mijzelf sinds uw laatste bezoek in 2013. De verpleegster is mevr. A.... Onze huisarts is Dokter T... van XXXX. De verpleegster is een paar keer mijn verband van mijn schouderoperatie komen controleren. Ze heeft er een andere pleister op gedaan. Dat zijn de enige zorgen die er zijn geweest bij mij.”*

56 Voor verzekerde J... werden in de periode van 1 januari 2014 tot en met 31 juli 2015 in totaal 1.382 verstrekkingen ten laste gelegd voor een bedrag van 6.643,31 euro.

Tijdens zijn verhoor op 7 december 2015 verklaarde deze verzekerde: *“De verpleegster heeft mij komen wassen na mijn prostaatoperatie, en de waterzak komen ledigen. Ze is toen 2 jaar geleden in de zomer mij een week of zes komen wassen. Nadien heeft ze mij niet meer moeten wassen. Ik doe dat allemaal zelf, dat is geen probleem.”*

57 Voor verzekerde K... werden in de periode van 1 december 2013 tot en met 31 juli 2015 in totaal 836 verstrekkingen ten laste gelegd voor een bedrag van 3.237,09 euro.

Tijdens haar verhoor op 22 juni 2015 verklaarde deze verzekerde: *“ik heb last v.d. aders a.d. benen. Ik heb gezwollen en pijnlijke benen. Elke morgen komen ze mijn steunkousen aandoen behalve in het weekend. In het weekend doe ik ze zelf niet aan. Dan blijven de kousen uit, naar het schijnt is dat beter. In de week komen de verpleegsters de kousen aandoen omdat ik veel moet staan tijdens het werken. (...) Ik krijg voor de rest geen andere verpleegk.zorgen. De kousen doen de verpleegsters omdat ik dat zelf moeilijk vind.*

De verpleging is thuisverzorging A..., het is een groep v. verschillende verpleegk. en zorgkundigen. De verpleging komt ongeveer een twee jr of iets meer. Ze zijn altijd alleen gekomen voor de kousen aan te doen. (...)

Hier in huis ben ik de enige waarvoor de verpleegster komt.

Ik ben vorig jaar in september 2014 op vakantie geweest. Ik ga ongeveer een twee weken als ik op vakantie ga.”

Er is evenwel noch bij de verzekerde noch bij eerste appellante doorgevraagd over de periode waarin mevrouw K... precies met vakantie is geweest (er zijn slechts gedurende één week in september geen verstrekkingen aangerekend...).

58 Voor verzekerde L... werden in de periode van 1 januari 2014 tot en met 21 juli 2015 in totaal 1.293 verstrekkingen ten laste gelegd voor een bedrag van 16.249,29 euro.

Tijdens haar verhoor op 20 augustus 2015 verklaarde deze verzekerde: *“Ik zeg dat de controle van het riziv hier nog is geweest, dat was ongeveer 1,5 jaar geleden. Toen u hier bent geweest in 2013 had ik geen verpleegster meer. Ik had er eentje in het begin 2013 maar daarna niet meer. Sindsdien heb ik nooit nog een verpleegster nodig gehad. Tot op heden, sinds u hier bent geweest, is de situatie hetzelfde. Ik heb geen verpleegster nodig.”*

59 Voor verzekerde M... werden in de periode van 1 december 2013 tot en met 31 maart 2015 in totaal 1.323 verstrekkingen ten laste gelegd voor een bedrag van 6.354,35 euro.

De echtgenote van de verzekerde M... (mevrouw I...) verklaarde op 20 augustus 2015: *“U vraagt of er een verpleegster komt om mijn man te verzorgen. Mijn man*

is in goede gezondheid. Mijn man heeft geen verpleegster nodig. Hier komt geen verpleegster voor mijne man. Sinds de vorige keer dat de controle hier was geweest van het Riziv eind 2013, heeft mijne man geen enkele spuit meer willen krijgen van de verpleegster. Er zijn ook nooit andere zorgen bij hem gedaan door een verpleegster

Mijn echtgenoot kan goed voor zichzelf zorgen, hij mankeert niks, hij rijdt zelfs nog met de auto.”

60 Hoewel de verklaringen van deze verzekerden stuk voor stuk zeer duidelijk zijn, dient de Kamer van beroep vast te stellen dat uit de verhoren die op 20 november 2015 en 22 januari 2016 van eerste appellante werden afgenomen, niet kan worden afgeleid dat zij uitdrukkelijk werd geconfronteerd met deze precieze verklaringen van de verzekerden.

In het proces-verbaal van verhoor van 20 november 2015 legde eerste appellante algemene verklaringen af over haar beroepsloopbaan en de wijze waarop zij haar praktijk administratief en financieel beheert. Eerste appellante zou de verpleegkundige-controleur een bijlage met informatie bezorgd hebben, doch deze werd niet bij het dossier gevoegd. Er werd tevens in zeer algemene bewoordingen gevraagd om na te gaan of de aangerekende prestaties in 2014-2015 ook effectief werden uitgevoerd.

Uit het proces-verbaal van verhoor van 22 januari 2016 blijkt dat eerste appellante de verpleegkundige-controleur opnieuw een bijlage (met haar takenpakket) overhandigt, die alweer niet bij het dossier werd gevoegd.

Wanneer de namen van de zes verzekerden die belastende verklaringen aflegden ter sprake kwamen, stelde eerste appellante enkel dat ze de aanrekeningen nog zou nakijken. Ze zou vervolgens later antwoorden (na ontvangst van de Pro Justitia).

Uit de processen-verbaal van verhoor kan aldus niet worden afgeleid dat de verpleegkundige-controleur eerste appellante concreet per verzekerde confronteerde met diens verklaring. Er werd niet doorgevraagd over de toegediende zorg, noch over de exacte periode waarin deze al dan niet zou zijn toegediend.

Uit deze processen-verbaal blijkt evenmin dat aan eerste appellante werd gevraagd om de verpleegdossiers van de betrokken verzekerden voor te leggen, noch dat op het ogenblik van het verhoor gecontroleerd werd dat de aangerekende verstrekkingen hierin vermeld waren. Evenmin werd in het proces-verbaal van vaststelling vermeld dat de verpleegdossiers niet konden worden voorgelegd. Er werd hiervoor niet geverbaliseerd.

Daarnaast wordt vastgesteld dat de verpleegkundige-controleur ook de huisarts van de betrokken verzekerden niet verhoorde met betrekking tot hun medische toestand in de betrokken periode. Er werd zelfs niet nagegaan (bv. via het globaal medisch dossier) wie daadwerkelijk de huisarts van de verzekerden was (dr. T... of dr. U...) en/of de verzekerde J... na 2010 nog een rugoperatie onderging.

Hierover zijn bij de verzekeringsinstelling van de betrokken verzekerde(n) zeker bewijselementen te verzamelen.

Noch werd nagegaan of de verzekerden nog andere (para-)medische verzorging toegediend kregen. Er werden geen andere zorgverleners bevroegd.

61 Het is aan geïntimeerde om het bewijs te leveren van de ten laste gelegde verstrekkingen. De verklaringen van de betrokken verzekerden volstaan hiertoe niet als appellanten nadien stukken neerleggen waaruit minstens een begin van tegenbewijs blijkt.

Vermits geïntimeerde niet aantoont dat de verpleegkundige-controleur de verpleegdossiers *in tempore non suspecto* heeft geraadpleegd en vervolgens geen klacht heeft neergelegd wegens schriftvervalsing, kan met de thans geformuleerde opmerkingen bij de door appellanten neergelegde stukken geen rekening worden gehouden. Het is immers aan geïntimeerde om voldoende overeenstemmende bewijselementen te verzamelen vooraleer kan worden overgegaan tot het opstellen van een Pro Justitia.

62 Ten slotte stelt de Kamer van beroep vast dat het aanbod van vrijwillige terugbetaling van de ten laste gelegde verstrekkingen werd geformuleerd onder voorbehoud, zodat er in hoofde van appellanten evenmin sprake is van een bekentenis aangaande de ten laste gelegde feiten.

63 De Kamer van beroep stelt vast dat de duidelijke en overeenstemmende verklaringen van de zes verzekerden zeker wijzen op anomalieën en/of onregelmatigheden in de prestaties die appellanten hebben aangerekend aan de verplichte ziekteverzekering.

Niettemin dient evenzeer te worden vastgesteld dat het onderzoek van de verpleegkundige-controleur zeer oppervlakkig werd gevoerd. Eerste appellante werd niet uitvoerig bevroegd over/geconfronteerd met de nochtans duidelijke verklaringen van de verzekerden en hun verplegingsdossiers werden niet geraadpleegd of opgevraagd alvorens de Pro Justitia werd opgelegd. Bij gebrek aan duidelijk nazicht van deze dossiers *in tempore non suspecto* kan geïntimeerde thans niet voorhouden dat verpleegdossiers valse/achteraf bijgevoegde elementen zouden bevatten.

Bij gebrek aan degelijk vaststaande en overeenstemmende bewijselementen, is de Kamer van beroep van oordeel dat er in voorliggend dossier minstens sprake is van gerede twijfel over het feit of eerste appellante de door haar aangerekende verstrekkingen in de betwiste periode al dan niet heeft uitgevoerd.

Deze gerede twijfel dient in het voordeel van appellanten te spelen.

De Kamer van beroep is derhalve van oordeel dat er onvoldoende werd aangetoond dat de ten laste gelegde verstrekkingen niet werden uitgevoerd en ten onrechte aan de verplichte verzekering werden aangerekend.

Het hoger beroep is gegrond.

De oorspronkelijk door geïntimeerde lastens appellanten ingestelde vordering tot terugbetaling van de aangerekende verstrekkingen en tot het opleggen van een administratieve geldboete is derhalve ongegrond.

De bestreden beslissing wordt in die zin hervormd.

Om die redenen,

DE KAMER VAN BEROEP die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten worden behandeld.

Gelet op de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, in het bijzonder op de artikelen 144 en 145.

Na beraadslaging in overeenstemming met het bepaalde in artikel 145 van de gecoördineerde wet, en artikel 19 van het Procedurereglement.

Recht doende op tegenspraak.

Verklaart het hoger beroep van appellanten ontvankelijk en gegrond.

Hervormt de bestreden beslissing van de Kamer van eerste aanleg van 16 september 2019 in de hierna volgende mate.

Verklaart de oorspronkelijke door de DGEC lastens mevrouw A... en de B... ingestelde vordering tot terugbetaling van de aangerekende verstrekkingen en de lastens mevrouw A... ingestelde vordering tot het opleggen van een administratieve geldboete, ongegrond.

Aldus uitgesproken door de Voorzitter op de buitengewone openbare terechtzitting van 26 november 2020 van de Kamer van beroep die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten worden behandeld, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, opgericht bij artikel 144 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, en ondertekend door:

- Mevrouw Sara SABLON, magistraat, Voorzitter van de Kamer van beroep
- Martin VOLCKE, griffier.

Volgen de handtekeningen

De griffier,

De Voorzitter,

Martin VOLCKE

Sara SABLON

De Kamer van beroep die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands behandeld moeten worden, die in die taal de zaak heeft gehoord en in die taal beraadslaagde, was samengesteld uit mevrouw Sara SABLON, magistraat, stemgerechtigd Voorzitter, dokter Evy DEVOS en dokter Vera DE GROOF, adviesgerechtigde leden voorgedragen door de verzekeringsinstellingen, alsmede de heer Sam CORDYN en mevrouw Mimount EL ABOUDI, adviesgerechtigde leden voorgedragen door de representatieve verenigingen van verpleegkundigen.

De Kamer van beroep werd bijgestaan door Martin Volcke, griffier.

De beslissingen van de Kamer van beroep zijn van rechtswege uitvoerbaar bij voorraad niettegenstaande administratief cassatieberoep (artikel 156, § 1, eerste lid, van de gecoördineerde wet van 14 juli 1994). De sommen brengen van rechtswege verwijlinteressen op aan de wettelijke rentevoet vanaf de dag volgend op de datum van de beslissing (artikel 156, § 1, tweede lid, van de gecoördineerde wet van 1 juli 1994). Het beroep bij de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, schort de uitvoering van de beslissing niet op (artikel 156, § 2, tweede lid, van de gecoördineerde wet van 14 juli 1994).